

Akce: 89. Jubilejní křtěnecká pouť - Doporučení páté: Nemějte starost, přibalte lopatku a těšte se!

Akce

DOPORUČENÍ K JUBILEJNÍ KŘTĚNECKÉ POUTI

Pořadatel: Sít víry

Kdy: 24. - 31. května 2025

Trasa: Začátek v Hledsebi (Nelahozeves), konec v Chelčicích. Prahu ladně přeskočíme.

Trasa na mapě: <https://mapy.cz/s/fesahepujo>

Doporučení páté: Nemějte starost, přibalte lopatku a těšte se!

„Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv?“ říká Ježíš zástupům svých posluchačů (Matouš 6, 25). O tom, co na pouti do Chelčic na sebe a co do batohu, už byla řeč. Hlavně to s výbavou nepřehánět a počítat gramy, protože každý jeden gram na treku zvyšuje gravitační tíhu poutníka.

Mohlo by se zdát, že nezbyvá nic jiného, než navštívit outdoorový obchod a vypláznout za ultralehkou

výbavu spoustu peněz.

Takhle to ale nemusí nutně dopadnout. Leccos určitě najdete doma ve skříni, levné a lehké hadry se dají pořídit třeba i ve vašem supermarketu nebo v nejrůznějších výprodejích na specializovaných e-shopech.

Putování ostatně není o vystavlovaném značkovém vybavení a vzájemném poměřování se, kdo je víc in. Podstatné je vyrazit na cestu a dojít do cíle. Všechno, co to umožní, usnadní a ulehčí, se počítá a přijde vhod.

Ježíš sice říká: „Nemějte starost a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít?“ (Matouš 6, 31), nemá tím ale na mysli, abychom se snad dali na breathariánství, protože ze vzduchu se dlouho žít nedá. Jídlo a pití jsou bezesporu důležité součásti života, nicméně nesmějí hrát prim.

Na pouti to platí dvojnásob. S představou palačinky k snídani, svíčkové se zákuskem k obědu a césar salátu k večeři je třeba se předem rozloučit.

Profíci si na dlouhé treky divočinou kupují v pytlících lehká sušená jídla, která jsou po zalití vodou hned k dispozici. My ovšem nejsme ani profíci a ani nepůjdeme divočinou. Požadovanou hladinu energie si proto každý bude muset zajistit podle svých zvyklostí, preferencí, a zejména s ohledem na hmotnost.

Někdo se zasytí nejrůznějšími ořechy, jiný dá spíš na všelijaké tyčinky a tatranky, další si vezme třeba sušené maso.

Výhodou je, že nepůjdeme naprostou pustinou, a tak lze předpokládat, že tu a tam potkáme nějakou tu prodejnu, stánek či hospodu, kde se zásoby doplní a kde bude případně k snědku i něco teplého.

Mimochodem, s tradičním ohřevem čínské polévky v kotlíku nad ohněm je v dnešní době třeba se rozloučit. Tahat s sebou nádobí nedává moc smysl a rozdělovat oheň v lese v období stále častějších lesních požárů je poněkud hazard. Pro ty, kdo bez teplé polívky nebo kafe být nemohou, se nabízí řešení v podobě malého turistického hořáku s plynovou kartuší.

Ve vzduchu visí otázka, jestli se vůbec venku mimo uznaná tábořiště může jen tak tábořit. No, nemůže. Vždycky záleží na tom, jestli s tím souhlasí vlastník pozemku. Nouzově přenocovat se ale může. Jinak řečeno: pokud na místě nesetrváváte déle než právě jednu noc a nevykazujete známky táboření (oheň, odpady atp.), nikdo neřekne ani popel (zvlášť když tam žádný neuvidí).

Nakousli jsme něco, co se nás poutníků naléhavě týká, a sice otázku „co po nás zůstane“. Na rozdíl od života jako takového, při putování platí, že zůstat by nemělo nic, to dá rozum. Jedno okřídlené úsloví praví „zanech svět v lepším stavu, než jsi ho našel“ a poctiví trekaři ho berou vážně.

Každý určitě potvrdí, že vyhýbat se v lese u cesty rozesetým „podpapírákům“ není žádný med. Obaly od tatranek nebo hygienické kapesníčky se rozkládají ještě mnohem déle. Přitom stačí vzít odpady s sebou k nejbližšímu odpadnímu koši.

S velkou potřebou to je o trochu složitější, ale zase ne tak moc. V jednom paragrafu Mojžíšova zákona se praví: „Ve své výstroji budeš mít kolík. Když si půjdeš ven ulevit, vyhrabeš jím důlek a potom své výkaly přikryješ“ (Deuteronomium 23, 14). Dneska lze tohle ustanovení snadno plnit za pomoci lehké outdoorové lopatky, kterou má každý odpovědný trekař přibalenu ve svém batohu.

A tady jsme se seriálem doporučení jak na pouť u konce. Zbývá už jenom trochu něco natrénovat, prostě vyrazit párkrát týdně na pár kilometrů ven na vzduch. A hlavně se těšit. Třeba tak jako

Abram, když na Hospodinův popud vyrazil na štreku z Mezopotámie do Kanánu. Myslím, že se těšil, kam ho Bůh zavede a co všechno zažije. Bez toho se nikam vyrazit vlastně ani nedá.

Sledujte stránky Sítě víry a všechno se postupně dozvíte! A kdybyste měli ještě další otázky, klidně nám je pošlete mailem na spech@post.cz.

Přípravný výbor Jubilejní křtěnecké pouti

Sbor Petra Chelčického

Související články:

[Jubilejní křtěnecká pouť](#)

[Jubilejní křtěnecká pouť – Doporučení první: Bůh chodí rád, měli bychom taky](#)

[Jubilejní křtěnecká pouť – Doporučení druhé: Na treku zažiješ nečekané a potkáš anděly](#)

[Jubilejní křtěnecká pouť – Doporučení třetí: S lehkým batohem prolezeš i u](#)
<http://akce-pout-doporuceni-trethem-jehly>

[Jubilejní křtěnecká pouť – Doporučení čtvrté: Vrcholky ani kempy nejsou cílem, ten je jinde](#)

[Jubilejní křtěnecká pouť – Doporučení páté: Nemějte starost, přibalte lopatku a těšte se!](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Sít' víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Sít' víry](#)